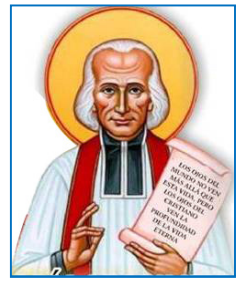

QUARESMA AMB EL SANT RECTOR D'ARS (2)

EL CAMÍ DE LA VOCACIÓ: GUANYAR ÀNIMES PER A DÉU

La vida de Joan Maria Vianney es desenvolupà en un ambient de fe íntima familiar, alimentat amb l'experiència de l'oració i el do de la caritat. També s'enfortí amb les nombroses mostres testimonials d'heroïcitat cristiana en la persecució religiosa desencadenada durant la Revolució francesa. La lectura diària de l'evangeli i de la vida dels sants amb la seva mare i la seva germana Caterina constituïen la seva reserva secreta.

Des de molt nen Joan Maria tingué que deixar l'escola del seu poble natal, Dardilly, per a dedicar-se a la feina del camp i tenir cura del ramat. Llavors ja començava a créixer la seva voluntat de ser sacerdot. Es deia: "*Si sóc sacerdot podré guanyar moltes ànimes per a Déu*". Aquest desig el compartia amb la seva mare, en qui trobava un ferm recolzament. Això coincidí amb la progressiva llibertat que l'Església tenia en temps de Napoleó. El 1805 Mossèn Balley, rector d'Écully, va obrir un petit seminari a la rectoria per a formar joves amb vocació. Era l'oportunitat per a Joan Maria, doncs podria començar els seus estudis eclesiàstics vivint a casa de la seva tia. Així ho va valorar el seu pare, després d'un temps de resistir-se a acceptar l'elevada aspiració del jove que ja tenia 19 anys d'edat. Mossèn Balley seria el seu model, el seu preceptor i protector; ell l'animà en la seva vocació en els moments de desànim i l'ajudà a créixer espiritualment.

Joan Maria era d'intel·ligència mitjana, coneixements extremadament limitats i falta de flexibilitat mental. La insuficiència de la seva primera escolarització i l'avançada edat que tenia quan va començà a estudiar eren obstacles importants en la seva formació acadèmica. A més, estava molt avançat en ciència espiritual i en la pràctica de la virtut molt abans d'estudiar-la teòricament. Era molt judiciós, però la seva memòria era pobra. Ell mateix deia que *no podia guardar res en el seu mal cap*. L'estudi se li feia excessivament difícil, especialment el llatí Això li causava profundes crisis i desigs d'abandonar malgrat la seva vocació era ferma i sincera,. Mossèn Balley era conscient d'aquest perill però sabia com commoure el seu deixeble: "*Si tornes a casa, adéu sacerdoci..., adéu ànimes...*". I li recomanà que fes un pelegrinatge al Santuari de Sant Francesc Regis, a La Louvesc. Joan Maria va obeir, i obtingué la gràcia de progressar prou en llatí com per a cursar els estudis de teologia.

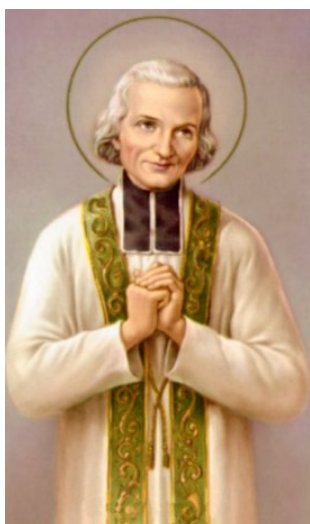
La Guerra del Francès havia obligat Napoleó a reclutar joves per al seu exèrcit, retirant-se l'exempció que gaudien els seminaristes. Joan Maria es veié obligat a incorporar-se a la caixa de reclutes de Lió. Abans de fer-ho emmalaltí de febres i no deixà l'hospital fins al gener de 1810. Llavors la seva companyia ja havia marxat a Espanya i ell procurà anar al seu encontre. S'entretingué a resar el Rosari en una església -"*potser mai el va resar amb tanta confiança*", diria més endavant-, i no arribà al seu destí. Fou acusat de desertor, encara que no se sap si es deixà convèncer per un pròfug que havia conegut a l'hospital, o per qüestions de consciència. El van acollir a Les Noës, a casa de Claudine Fayot, viuda amb quatre nens, a qui sempre estimaria com a una mare. Amb el nom de Jerome Vincent va obrir una escola per als nens del poble. A més d'ensenyar-los a llegir i escriure els transmetia la fe, exercint una immillorable influència en ells.

Un decret imperial va concedir amnistia a tots els desertors dels anys 1806 a 1810. Joan Maria podria tornar si presentava un substitut. Francesc, el seu germà petit, s'hi va oferir, anticipant-se potser a que li arribés l'allistament. A començaments de 1811 tornà a Dardilly, carregat d'obsequis i sobretot amb l'estima del poble que l'havia acollit. La seva mare morí poc temps després d'aquest felix encontre.

Joan Maria repregué els seus estudis a Écully i el 28 de maig de 1811 va rebre la primera tonsura. L'any següent Mossèn Balley l'envià al Seminari Menor de Verrières per a cursar estudis regulars. Tenia 25 anys, i el seu camí al sacerdoci li presentava dues grans dificultats: la de l'edat, doncs era uns deu anys més gran que els seus condeixebles, i la seva incomprensió del llatí, llengua emprada en l'ensenyament. Quan els professors li preguntaven, els seus companys es xafaven de riure, doncs no entenia res. Més endavant diria: *"A Verrières vaig haver de patir una mica"*. Els obstacles es feien tan insuperables que Joan Maria s'arribà a plantejar la possibilitat d'abandonar el sacerdoci i ingressar en una congregació religiosa. Amb tot, Mossèn Balley, que li ensenyava teologia en petites dosis en francès, i el llatí necessari per a entendre la llengua de l'Església, l'instà a perseverar. També intercedí als examinadors quan Joan Maria va suspendre l'ingrés al Seminari Major de Sant Irineu de Lió; pogué ingressar-hi finalment el 12 d'octubre de 1813. Però no superà l'examen previ a l'ordenació. Però sí superà un examen privat a la rectoria d'Écully, on se li valoraven justament les seves qualitats morals, les quals sobrepassaven àmpliament qualsevol deficiència acadèmica: *"La gràcia de Déu farà la resta"*. Efectivament, aquesta rajaria abundantment.

El 2 de juliol de 1814 Joan Maria va rebre els ordes menors i el subdiaconat. Un any més tard el diaconat, juntament amb a Marcel·lí de Champagnac fundador dels Maristes i Jean Claude Colin, fundador de la Compañía de María. I el 13 d'agost de 1815 fou ordenat sacerdot per Monsenyor Simon, bisbe de Grenoble. Finalment posseïa aquesta inefable dignitat de la que tan sovint deia: *"El Sacerdot només serà entès al cel"*. Tenia 29 anys d'edat. La seva primera Missa la dir a la capella del Seminari de Grenoble.

Vessava felicitat a l'assabentar-se el seu nomenament com a vicari d'Écully. Les autoritats diocesanes l'impediren cautelarment d'administrar el sagrament de la reconciliació, per considerar que no tenia facultats per a confessar. Més endavant, Mossèn Balley seria el seu primer penitent. El 17 de desembre de 1817 morí als seus braços aquest sant i estimat mestre i amic, a qui va plorar com a un pare. Poc després Joan Maria Vianney va ser destinat com a rector a Ars, un poble petit i aïllat on es pensà que les seves limitacions intel·lectuals no podrien fer massa mal. Allí estaria sol davant del món i davant Déu, per a mostrar què és estimar Déu de tot cor.

*"L'orde és un sagrament [...] que es refereix a tots.
El sacerdot no és sacerdot per a ell mateix, ho és per a vosaltres.
És el sacerdot qui continua l'obra de la Redempció sobre la terra.
Quan veieu al sacerdot, penseu en Nostre Senyor Jesucrist.
Un bon pastor, un pastor segons el cor de Déu,
és el més gran tresor que el bon Déu pugui concedir a una parròquia
i un dels dons més preciosos de la misericòrdia divina.
El Sacerdoci és l'amor del cor de Jesús."*

Sant Joan Maria Vianney